

Τσαί με ἀφῆκαν μανεχή | ἐτσεῖ ποὺ πάει, ἐτσεῖ ποὺ στέει
ἡ μάνα σου γονατημένη | γιὰ σὲ παρακαλεῖ
Ἀπουλ. (Καλημ.) || Ποίημ.

Ἡ λύρα σὰ λαμπρομιλῇ ἔς τὸ φῶς τὸ μίλημά της,
ξυπνάει τὴν πέτρα καὶ φυσάει τὴν ἡμερὴ ψυχὴ
κι ὁ τίγρης κλαίει κι ὁ λύκος πάει καὶ γονατίζει
μπροστά της

Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 151. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. β) Μετβ.
καὶ ἀμτβ., γονυκλινῶς, γονυπετῶς παρακαλῶ Θράκ. (Αἰν.)
Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Τραπ.): Ἀσμ.

Παρακαλοῦν οἱ γέροντες κ' οἱ νέοι γονατίζουν
Αἰν.

Γερόντοι τὸν παρακαλοῦν κ' οἱ νιοὶ τὸν γονατίζουν
Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Φραντζ. (ἔκδ. Βόνν.), 419
«ἀνὰ γονατίσουν τοὺς ὑπερέχοντας καὶ πάπαν καὶ καρδιναλίους
καὶ τοὺς ἄλλους αὐθέντας». 2) Κάμπτω κλάδον φυτὸν πρὸς
φύτευσιν Εὐβ. (Αἰδηψ.) Πάτμ. Σίφν. Τσακων. (Μέλαν κ.ά.)
— Λεξ. Ἡπ.: Νὰ τήνε γονατίσης τὴ ρίζα καὶ τὸ μάτι θὰ
πάη νὰ μείνῃ τοσοδὴ ξέχωστο (ρίζα = κορμὸς) Σίφν. Γονά-
τισε τὴ σάμδα, νὰ κορυγήτῃ τὸ χῶμα (γονάτισε τὴν βέργαν
ν' ἀκουμπήσῃ εἰς τὸ χῶμα) Μέλαν. Συνών. βουτακίζω 2, βουτῶ, καταβολεύω,
καταβολιάζω, καταβολαδιάζω, κατουρ-
γιάζω, κολοβουτῶ, ρυγιάζω. β) Μεταφ., ταπεινῶ
Λεξ. Δημητ. γ) Κάμπτων ἐργαλεῖον προσδίδω εἰς αὐτὸ σχῆ-
μα γωνίας Προπ. (Κύζ.) κ.ά. δ) Μετβ. καὶ ἀμτβ., ἀναγκάζω
τινὰ νὰ κλίνη, κλίνω, γέρνω, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ.
Πρω.: Καθὼς τοῦ χτέν'ς τοῦ δέμα, θὰ γονατίσ' γλήγουρα
(δέμα = ἀναλημματικὸς τοῖχος, θὰ γονατίσ' = θὰ κλίνη, θὰ
γείρῃ) Αἰτωλ. ε) Ἐνεργ. καὶ μέσ. μετβ. καὶ ἀμτβ., κάμπτω,
καταβάλλω, καταρρίπτω καὶ κάμπτομαι ὕλκως καὶ ἠθικῶς
κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Γονάτισε ἀπὸ τὰ
βάσανα - τίς πίκρες - τίς στενοχώριες κοιν. Ἐγονάτισε 'πὸ
τὰ πολλὰ βάσανα ὁ μπάρμπα-Θανάσης! Πελοπν. (Γαργαλ.)
'Εγονάτισεν ὁ ἄνθρωπος (ἠτύχησεν οἰκονομικῶς) Πελοπν.
(Μάν.) Ἐχασε τὰ πρόβατά του καὶ γονάτισε γιὰ καλὰ
(ἐκάμφθη οἰκονομικῶς) Ἡπ. Ἡ δουλειά τ' κᾶπως ἐγονά-
τισεν Πόντ. Ἐπαδὰ ὀνατίζουν ἄδρες θηρία μὲ τὴ σκαφή,
ὄχι ὁ καμένος Γιώργης ποὺ 'ναι κοπελάκι (μικρὸ παλληκά-
ρι) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Εἶμι γονατισμένους τώρα οὐ ἔμπορας
(ἔχει καμφοθῇ οἰκονομικῶς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ ζημιὰ
πῶπαθι αὐτὸς οὐ ἄνθρωπος τοὺν γονατ'σιν Μακεδ. (Βο-
γατσ.) Τὸν ἐγονάτισαν τὰ χρέγια Πελοπν. (Μάν.) Τὸν ἐγο-
νάτισε ἡ ἀνέχεια κ' ἡ ἀδυνασά (= τὰ πολλὰ ἀνύπανδρα
κορίτσια του) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τοὺς ἐγονάτισεν ὁ πόλε-
μος, ἡ πολιτικὴ σύνηθ. Ἡ περίστασις μᾶς τὰ 'καμ' ἐφέτο,
νὰ μᾶς γονατίσῃ καὶ νὰ μὴν ἔχωμε ψωμὶ νὰ φᾶμε Κέρκ.
Μωρ', τ' πείνα εἶχες! Τὸ γονάτισες τὸ καρβέλι (ἐφαγες ἓνα
μεγάλον μέρος ἀπὸ αὐτὸ) Τῆν. Ἐντεν ὁ γάμος τῶ σατερῇ σι
ν' ἐγονακίε (αὐτὸς ὁ γάμος τῆς κόρης του τὸν κατέβαλε οἰ-
κονομικῶς ἢ ἠθικῶς) Μέλαν. 3) Ἐπὶ λέμβου ἢ πλοίου πλη-
ρωθέντων ὕδατος ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ κινδυνεύόντων νὰ
βυθισθῶσιν ἢ ἀδυνατούντων νὰ πλεύσωσι Θῆρ. Μῆλ.

γονατίκι τό, ἐνιαχ. γονατίξ' Βιθυν. (Πιστικοχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνατο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίκι.

Ἐπιγονατίς ἐκ δέρματος ἢ ὑφάσματος χρησιμοποιοιμένη
ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν συσκευασίαν δεμάτων ἐνθ' ἄν.

Γονάτιση ἢ Ἀστυπ. γοννάτισ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς λόγῳ τῆς κατ' αὐτὴν γενο-
μένης γονυκλισίας. Συνών. γονατᾶς 2, γονατιὰ
3γ, γονάτισμα 2α, (γονατιστὴ εἰς λ. γονατι-
στός 3), γονατίτσα, γόνατο 4, γονυκλι-
σιὰ 3, Κυριακὴ τοῦ ποντικιοῦ.

γονατισιὰ Πελοπν. Μάν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω. Πβ. πατησιὰ.

1) Πτώσις εἰς τὰ γόνατα, γονυκλισία Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Συνών. γονάτισμα 1. 2) Τὸ ἔχνος τοῦ γόνατος Πε-
λοπν. (Μάν.): Ἐκεῖ ποὺ γονάτισε ὁ Χριστός, καὶ τώρα ἀκό-
μα φαίνονται δυὸ γούβες σὰ γονατισιές. 3) Ὑπερβολικὴ
κούρασις ἐξ ἐπιμόχθου ἔργου Λεξ. Πρω. Δημητρ. β) Ἡθικὴ
κατάπτωσις ἐκ βαρείας δοκιμασίας ἢ προσπαθείας Λεξ.
Πρω. Δημητρ. Συνών. γονατιὰ 3β, γονάτισμα 3.

γονάτισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γοννάτισμα Μακεδ.
(Βέρ. Βλάστ. Δοξᾶτ.) γονατ'σμα βόρ. ιδιῶμ. γονάτισμαν
Πόντ. (Οἶν. Σταυρ. Τραπ. κ.ά.) γονάτιγμαν Πόντ. γονάκισμα
Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γοννάκισμα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)
γονάτισσμα Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γονάτισμα Ρόδ.
γονάτημα Καππ. (Μισθ.) γεν. γονατισμάτων Πάτμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων πίπτειν, τὸ κλίνειν τὰ γόνατα, ἢ
γονυκλισία κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ.ά.) Τσα-
κων. (Μέλαν.): Πλήγιασαν τὰ γονατά της ἀπὸ τὸ γονάτι-
σμα Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲ φαντάζεται κανένας σὲ πέντε
συλλαβὲς τόσο αἰσθημα, τόση παράδοσις τῆς καρδιᾶς, προσ-
κύνημα τόσο ταπεινὸ, τόσο γονάτισμα, τόση θρησκεία Γ.
Ψυχάρ., Τὰ δύο ἀδελφ., 146. || Ποίημ.

Καὶ κοίταζα καταφρονητικὰ | λουλούδια, γονατίσματα,
λιβάνια

Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην.², 80. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών.
γονατισιὰ 1. β) Τὸ κάμπτειν στερεόν τι εἰς σχῆμα πα-
ρεμφερὲς πρὸς γόνου σύνηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Θέλει
γονάτισμα καλὸ ἢ βέργα, γιὰ νὰ ριζώσῃ ἐνιαχ. Ἐκάτσουτε
ὁ βαστέ τὸ γονάκισμα (ἐθραύσθη ὁ βλαστὸς κατὰ τὸ γονά-
τισμα) Μέλαν. γ) Ἡ διὰ καταλλήλου κάμψεως φύτευσις φυ-
τοῦ Λεξ. Δημητρ. Συνών. καταβολιάδιασμα, κα-
ταβόλισμα, κολοβούτημα, ρύγισμα. δ) Τὸ
ἵστασθαι ἐπὶ τῶν γονάτων, συνήθως ὡς τιμωρία τῶν μαθη-
τῶν Πόντ. κ.ά. 2) Κατὰ γεν. ἐν. ἢ πληθ., ἢ Κυριακὴ τῆς
Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι γονυπε-
τοῦσι Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ.) Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
Πάτμ. Συνών. γονατᾶς 2, γονατιὰ 3γ, γονά-
τιση, γονατιστὴ (εἰς λ. γονατιστός 3), γο-
νατίτσα, γόνατο 4, γονυκλισιὰ 3, Κυ-
ριακὴ τοῦ ποντικιοῦ. 3) Μεταφ., παρακμή,
κατάπτωσις ἠθικὴ καὶ ὕλική σύνηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.): Ἦταν μεγάλο γονάτισμα αὐτὸ ποὺ ἔπαθε σύνηθ.
Ἐπαθε μεγάλο γονάτισμα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασε τὸ
παιδί του καὶ τὰ λεφτά του Μῆλ. Ἀπὸ τίς ζημιές ἔπαθε
μεγάλον γονάτισμα Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. γονα-
τιὰ 3β, γονατισιὰ 3β. 4) Ὑπερβολικὴ κούρασις ἐξ
ἐπιμόχθου ἔργου Λεξ. Δημητρ.

γονατιστά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) γον-
νατιστά Μακεδ. (Δοξᾶτ. κ.ά.) γονατ'στά Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.).

Τὸ Βυζαντ. ἐπίρρ. γονατιστά. Πβ. Χρον. Μορ.,
στ. 3352 (ἔκδ. J. Schmitt) «γονατιστὰ δεόμενοι ὅλοι παρα-
καλοῦν τον».

Γονυκλινωσ κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.): 'Η δουλειὰ γίνεται γονατιστὰ σύννηθ. Γονατιστὰ ἐπαρακάλειεν Πόντ. (Οἶν.) Πάει γονατιστὰ νὰ κλέψῃ τὰ ξένα ἀπίδια Πελοπν. (Γαργαλ.) Εἶναι ἓνας ἀνήφουρους... ἐγὼ γοννατ' στὰ κι μὴ τὰ γράτσανα ἀνέβ'κα (μὴ τὰ γράτσανα = μὲ τὰ νύχια) Εὐβ. ("Ακρ.) Πέρασε γονατιστὰ οὐλο τὸ χαντάκι καὶ δὲν τὸν ἐπῆρε κανεὶς του μυρουδιὰ (δὲν τὸν ἀντελήφθη κανένας) Πελοπν. (Μαργέλ.) 'Οδόμον δὲν ἀκρομάζομον, μ' ἔβανε γονατιστὰ (ὅταν δὲν ἤμουν ὑπάκουος, μὲ ἔβανε νὰ σταθῶ γονατιστὰ) Κορσ. "Επεσε μπροστά της γονατιστὰ καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 433. Στέκεται γονατιστὰ μιὰ ὥρα Λεξ. Δημητρ. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον. Μορ., ἐνθ' ἄν.

γονατιστήρα ἡ, 'Ιων. (Μαινεμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω.

Τεμάχιον δέρματος, διὰ τοῦ ὁποίου περιτυλίσσονται τὰ γόνατα τῶν ἵππων.

γονατιστήρι τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ. 272 Πρω. Δημήτρ. γονατιστήρ' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

Κάθισμα ἢ προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γονατίζει τις, ἰδίως ἐντὸς ναοῦ ἐνθ' ἄν.

γονατιστός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.). γονατ'στος Θράκ. (Μάδυτ.) γοννατ'στος βόρ. ἰδιώμ. βονατιστός 'Ικαρ. Ρόδ. 'ονατιστός Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ.) γονατιστέ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γοννακιστέ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) 'ονατιστό Καλαβρ. (Μπόβ.) γονατιστής Θράκ. (Κομοτ.) Κύπρ. Ρόδ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημήτρ. Θηλ. γονατικέσσα Πόντ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γονατιστός. Βλ. Γαδάρ. διήγ., στ. 439 (ἐκδ. Wagner, σ. 137) «καὶ ἔτσι τὸν ὀρδίνιασε, γονατιστὸ νὰ στέκῃ». 'Ο τύπ. γονατιστής ἐκ τοῦ θηλυκοῦ γονατιστή.

1) 'Ο ἐπὶ τῶν γονάτων ἱστάμενος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Τσακων. (Μέλαν.): Τὸν παρακαλοῦσε μιὰν ὥρα γονατιστός. "Επεσε 'ς τὰ πόδια του γονατιστός κοιν. "Επεσα 'ς τὰ πόδια του γονατιστός καὶ τὸν παρακάλαγα Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Ονατιστός μὲ χίλια παρακάλια Νάξ. ('Απύρανθ.) Γονατιστός ἐπαρακάλ'νεν τὴν Παναίαν Τραπ. "Επεσε γονατιστός γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί του Μῆλ. Παξ. "Εκι γοννακιστέ 'ς 'ἐκι φουσοῦ τὰν ἰχάρα (ἦταν γονατιστός κ' ἐφουσοῦσε τὴ φωτιά) Μέλαν. 'Η 'Αννούλα... δὲν τὸ ἐννοοῦσε καθόλου νὰ πάρῃ ἀντρα πὺν νὰ περνᾷ τὴ ζωὴ του γονατιστός μπροστά της Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 226. || "Ἀσμ.

"Εφαγε μινιά, ἔφαγε δνὸ, 'ς τὶς τρεῖς ἐφαρμακώθη, γονατιστή, χαμοσυρτή 'ς τὴν πεθερά της πάγει Θράκ.

'Απόψε εἶδα 'ς τοὺν ὕπνου μου πὼς μοναχός μου μίλουν, τὰ μάσκαρα τῆς πόρτας σου γονατιστός ἐφίλουν Θεσσ. ('Ολυμπ.) || Ποιήμ.

Μιὰ μάννα φέρνει μὲ στοργή | χρυσὸ παιδί 'ς τὸ εἰκόνισμά της

γονατιστή τὴν εὐλογεῖ | καὶ λούζεται 'ς τὰ δάκρυά της Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. νησ., 57.

Τὸν ἔχουνε γονατιστὸ σὲ κοφτερὰ στουρνάρια τὰ χέρια του πιστάγκωνα, βαριά σιδερωμένα Α. Βαλαωρ., "Εργα, 2.106. 'Η σημ. καὶ εἰς Γαδάρ. διήγ.,

ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ., εἶδος χοροῦ Κάρπ. Κάσ. β) Παιδιά κατὰ τὴν ὅπ. παίκτης γονυπετῶν θέτει πρὸ αὐτοῦ πεντάλεπτον κέρμα εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν γονάτων του τόσην, ὅση ἢ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ μέσου δακτύλου τῆς αὐτῆς χειρὸς. Συμπλέκων ἔπειτα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ράχειος, προσπαθεῖ νὰ λάβῃ τὸ κέρμα διὰ τοῦ στόματος Σάμ. 3) Τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. ὡς οὐσ., ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς λόγῳ τῆς κατ' αὐτὴν γενομένης γονυκλισίας πολλαχ.: Τῆς Γονατιστῆς εἶναι βαρεῖα γιορτὴ Πελοπν. (Κορινθ.) Σήμερα εἶναι τσῆ Γονατιστῆς. Νὰ διὰκουμε οὐλοὶ 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ Πελοπν. (Γαργαλ.) Φορτσέρι τὴ νύχτα πὺν σουρουπώνει δὲν ἀνοίγουνε τὴν Κυριακὴ τὴ Γονατιστῆ (φορτσέρι = μπαούλο) Πελοπν. (Μανιάκ.) Τ'ς Γονατιστῆς καθανείνας παραίβ' 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ μ' ἓνα κλωνὶ καρδιά 'ς τὸ χέρ', γιὰ νὰ τὸ βάβ' νὰ γονατίσ' ἀπάν' Θράκ. (Μέτρ.) Τὴν Τσερκατῆν ἔχουνε τοῦ Γονατιστῆ Κύπρ. Τοῦ Βονατιστῆ οἱ γυναικες 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ βάζουν μιὰ πέτρα 'ς τὴ ράχη, ὅταν γονατίζουν, γιὰ νὰ μὴν ποιοῦν τὴ μέση τους Ρόδ. Τσερκατῆ τοῦ Γονατιστοῦ Κύπρ. Συνών. γονατᾶς 2, γονατῖα 3 γ, γονάτιση, γονάτισμα 2, γονατίτσα, γόνατο 4, γονυκλισιὰ 3, Κυριακὴ τοῦ ποντικιοῦ. β) Τὸ ἀρσ. Γονατιστῆς ὡς κυριών., ὁ ἅγιος 'Ιωάννης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐορτὴ ἄγεται τὴν 29ην Αὐγούστου Χίος. 4) 'Ο ἐξ ἀπροσεξίας πίπτων καὶ κτυπῶν συνεχῶς τὰ γόνατα Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημήτρ. Συνών. γκουργκουνας, σκουρντοφλιάρης.

γονατίτσα ἡ, ἐνιαχ. γονατίτσα Μακεδ. ('Επανωμ. Λαγκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω.

'Η ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἐνθ' ἄν.: Κι τοῦ καλοναίρ', νὰ σὲ πῶ, δὲ βγαίνουν συχνὰ ἀπὸ τοῦ σπίτ'. Νὰ τώρα, καλὴ ὥρα, ἔχον νὰ βγῶ ὅξου ἀπὸ τ' Γονατίτσα 'Επανωμ. Συνών. βλ. εἰς λ. γονατιστός 3.

γόνατο τό, γόνυ Καππ. (Φάρασ. κ.ά.) Κύπρ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) γόν' Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γόνατο κοιν. καὶ 'Απουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. Καππ. ('Αραβάν. Γουρτον. Μισθ.) Πόντ. ('Ιμερ. "Οφ. Τραπ.) γόνατον 'Αμοργ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. Κυθρ.) Πόντ. ('Ιμερ. Κερασ. Οἶν. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γόνατου βόρ. ἰδιώμ. Καππ. (Μισθ. κ.ά.) γόνατο Καλαβρ. (Μπόβ.) γόνατε Τσακων. (Βάτ. Χαβουτσ.) γόναδου Καππ. (Μισθ.) γόναδου Καππ. (Μισθ.) γόνατο Κάρπ. ('Απέρ. "Ελυμπ.) Κάσ. Μεγίστ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) Χάλκ. κόνατο 'Απουλ. (Καστριν.) Καππ. (Φλογ.) γούνατο Καλαβρ. γούνατου Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) γόνατε 'Απουλ. γόνατο Καππ. (Φάρασ.) κόναζο Καλαβρ. (Κοντοφ.) κόνανο 'Απουλ. κόνανο 'Απουλ. (Μαρτ. κ.ά.) κχόνατο Καλαβρ. (Γαλλικ.) χόνατο 'Απουλ. Καλαβρ. (Γαλλικ. Κοντοφ. Μπόβ.) βόνατο 'Ικαρ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Χίος (Πυργ.) βότανο Καρ. ('Αλικαρνασσ.) γόνα σύννηθ. γούνα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γόνας τὸ Πελοπν. (Βούρβουρ.) γόνας ὁ, 'Ερεικ. Εὐβ. (Στρόπον.) 'Ηπ. (Τσαμαντ.) Θεσσ. (Κρυόρβ. Σουκαμ.) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ. Παρθέν.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαυρατζ.) γούνα ὁ, Τσακων. (Μέλαν.) γόνα ἡ, Πελοπν. (Ξεχώρ.) γενικ. γόνατου σύννηθ. γοννατχιού Σάμ. πληθ. γόνα τά, Λεξ. Πρω. γόν'τα Καππ.

Ἐκ τοῦ 'Ελληνιστ. οὐσ. γόνατον, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γόνυ. Περὶ τοῦ τύπ. γόνα ἀναδρομικῶς ἐκ τοῦ πληθ. γόνατα βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,15. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γ εἰς β εἰς τὸν τύπ. βόνατο βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,421, διὰ δὲ τὸν τονισμὸν γόνατον βλ. τοῦ ἰδίου, MNE 2,89. Διὰ τὸν τύπ. γόνατο βλ. Ν. 'Ανδριώτ.,

